

Meie lootus

„Mga nüüd jääb usk, lootus ja armastus, need kolm...“ Elame maailmas, mida täidab wiletus, häda, piisarad ja lein. Siin ja seal kohtame inimesi, kes kaotanud wiimse lootustiire, ega taha enam elada. Ja kui on kaotatud lootus, on kõik kaotatud...

Lootusel on tähtis koht inimese elus. See saadab inimest ja walgustab tema eluteed hälliit hauani. Iffa ja jälle seab inimene endale uue eesmärgi, kui ta elus mõnikord pettub. Lootuse waral saab inimene elada.

Milline on siis — meie lootus? Meie usume ühte Jumalat, kes oma wägewa sõnaga kõik on loonud, kes kannab ja juhib maailmade käiku. Waadates tähistaevasse, me usume, et on Jumal, kes näeb iga inimest ja asja ka meie maakeral. Me usume, et ta on juhtinud ajalookäiku, ja ta teeb ka tulewiku. Me usume, et see Jumal ka meid igaühte näeb ja kuuleb, tunneb meie wajuusi ja wõib neid rahuldada. Terve meie elu on awatud tema ees nagu lahtine raamat. „Do, ja, ta teab, mu Päästja teab, mu walu tunneb ära ta. Läbi päewa pifa ja walurikka, ta hoositseb mu eest!“ Miks usume jeda kõike? See usk meis on rajatud — lootusele!

Teades, et meil on niijugune hea ja wägew Jumal, me püüame teda tundma õppida. See on meile kõige tähtsam maailmas. „Ja tõesti, mina arwan kõik lahjuks ja pühkimeks oma Issanda Jeesuse Kristuse wäga falli tundmise vastu... Et ma wõiksin tunda teda ja tema ülestõusmise wäge!...“ Nii ütles lord suur apostel Paulus, ja nii tahame ütelda ka meie. Miks igatseme nõnda tunda oma Jumalat ja Ünnistegijat, miiks wae wame end jarnase ülesandega? Eks juhi siingi meid — meie lootus!

Oleme end täielikult oma Jumalale pühendanud ja tahame kõiges ainult temale kuuluda. Terve meie elus tahame ainult tema kiituseks ja auks elada. „Sellepärast, kas me jöome wõi joome, elame wõi sureme, mis me iial teente, siis oleme ifka Issanda pärast!“ ütles apostel. Nii meie ei kuulu ka enam enestele, waid oleme endid pühen-

danud oma Päästja teenistusse. Meie huwid maailmas, milledele warem kinkimine niipalju tähelepanu, on kaotanud oma tähtsuse. Tahame elada ennastjalgawalt. Miks me pühendame endid nii? Eks siingi ole põhjuseks — meie lootus!

Me elame maailmas, kuigi alati mitte nii wäga õnnelikud, kuid ometi tahame elada. Meie elutee wiib tihti üle Kolgata, sest käime ju Jeesuse jälgedes. „Eks sest saa küll, et nad nõnda teewad jüngeriga, kui nad õpetajaga on teinud!“ ütles Jeesus. Kuid meie eluteel on ka palju ilusat. „Sa oled enam rõõmu mu südamesse annud...“ Sa oled mulle teada annud eluteerada; rõõmu on rohkkesti ju palge ees, lõbusaid asju on ju paremas käes lõpmata!“ nii laulis lord Taawet. Mis annab meile jõudu kanda raskusi ja muudab kannatused rõõmuks? Eks jällegi — meie lootus!

Lõpuks teame, et pärime lord igawese elu, uue maa, kus on unustatud kõik wana. „Ja Jumal tahab ära pühkida kõik piisarad nende silmist, ja surma ei pea enam olema, ei leinamist, kifendamist ega waewa...“ Ja kes aujärje peal istus ütles: „Waata ma teen kõik uueks!“ Oleme siin lootnud Jumala peale, siis saame meie wiletja elu eest äraarwamata, wäärtusega igawese elu. Kuidas see on wõimalik? Seda wõimaldab meile — meie lootus, toetudes Jumala lootustele.

„Ja mul on see lootus Jumala peale, et õigete ja ülekohtuste surmude ülestõusmine saab olema!“ ütles apostel. „Mul on see lootus,“ tahame ütelda meiega.

Sellepärast ärge heitkem ära oma julgust, oma lootust, mis saab juure palga. Kui meil on lootus, millegi peale, siis on see juba käes. See, mida ootame, oleme lootuse läbi juba omandanud. Meie ootame Jumala õnnistust ja abi siin maailmas, ja me oleme jeda juba omandanud. Me igauks ootame palka lord, kuid seegi on meil juba käes lootuse läbi. Et see on meil käes, siis oleme kindlad; me ei laje end kõigutada, meid ei täida kartus ega ihem, waid kindlus. Kui oleme lootusega kindlad, siis on ka täielik armastus Jumala ja ligimeie vastu.

A. Rosinski

Mõõtes Jumala koda . . .

Sündmused 2300 aasta kestel. „Pühapaiga“ tähendus.

Prohvetlik ajajätk.

Kirjeldus Taanieli raamatus 9, 25.—27. näitab ajale, millal pidi algama Kristuse wahemeheamet taewases pühapaigas, ja ka teistele sündmustele, mis seoses sellega.

Kirjeldus Taan. raam. 8, 14. näitab aga ajale, millal Kristus asub lõpetama wahemeheametit taewases pühapaigas. Mates 457. aastast e. Kr. wiib meid 2300-ne ajaarw 1844. aastasse p. Kr. See aasta on saanud inimsoole suurte sündmuste algaastaks. Siis astus meie suur Ülempreester inglite saatel taewas kõige pühama sje paika, et teostada oma wiimast oja inimeste heaks — puhastada Jumala rahwast pattudest.

Esimene sündmus Taan. 9, 25.—27. järele räägib ajast, millal Kristus pidi tulema esimest korda ja lõpetama maise pühapaiga teenistuse. Kristus pidi tulema 69 aastanädala wõi 483. aasta pärast. Poole aastanädala (3½ aasta) jooksul Kristus kinnitab seaduse ning pärast seda antakse ta surma; linn ja pühapaik saawad häwitatud. Kii see ka oli: kolme ja poole aastase töö järele löödi Kristus risti, ning sellest ajast saadil kaotasid kõik ohwrid oma tähenduse. Kristuse taewaminemisega algas preestriamet taewases pühapaigas.

On märkimisväärt kolm tähtsat sündmust: 1) Kristuse esimene tulemine, 2) Kristuse surm Kolgatal, 3) maise pühapaiga lõplik kaotamine. Ennustus esimese sündmuse kohta anti kohe pärast patulangemist, ja see tõdenes seatud ajal. „Kui aeg täis sai, siis saatis Jumal oma Poja.“ Gal. 4, 4. See „ajatäius“ oli näidatud Taan. 9, 25.—27. Kristus ilmnes ja kuulutas: „Aeg on kätte jõudnud, ja Jumala riik on ligi tulnud.“ Mark. 1, 15. Sama kuulutusjega saatis Kristus oma jüngrid wälja. Jüngrid kuulutasid seda, mis Kristus neile käsks. Aga misjugu riiki ootajid nad ise? Nad ootajid Jisraeli riigi ülesehitamist Kristusjega eesotsas! Nõnda oli neid lapsest saati õpetatud kirjatundjate ja wanemate poolt. Nad uskusid seda; kõike muud, mida prohwetid kirjutasid Kristuse kannatamisest ja surmast, jätsid nad kahe silmawahela.

Alles pärast nelipühi said jüngrid aru Kristuse misjonist. Nüüd nad alles mõistsid dieti prohwetite ja Kristuse sõnu. Kõik, mis oli tume ja arusaamata, sai selgeks ja arusaadawaks. Pettumus pidi tulema, et wabastada neid inimeste õpetusest ja juhtida nende silmi Pühakirjale. Jüngrid ei olnud pettunud mitte prohwetite ennustuste tähtsuse a ja, waid j ü n d m u s t e j u h t e s .

Nüüd mõistsid jüngrid ka dieti Kristuse ametit taewases templis, nagu seda wõib näha nende kuulutustest: „Meil on niisugune Ülempreester, kes istub paremal käel suure aujärje peal taewas“ . . .

Kõik see sündis 69½ aastanädala järele wõi 31. a. p. Kr., nagu seda kuulutas prohwet Taaniel.

Elamus 1844. aastal.

Samul põhjusil tuli ka pettumus 1844. a., kui Kristus lõpetas oma teenistuse 2300 aasta möödumisel taewase pühapaiga esimeses osas.

Pettumus 1844. a. tuli sellepärast, et usklikud hoidsid kinni inimeste õpetusest „pühapaiga“ suhtes. See pettumus oli Jumala poolt ennustatud Ilmutuse raam. 10. peatükis. (Voe jalmid: 1—3. 8.—11.)

Johannes esindab kogudust 1844. aastal, ja mis on öeldud Johannesele, seda on öeldud selleaegsele kogudusele. Inglise awatud raamatuga tähendab kuulutust. „Awatud raamat“ näitab, et warem see oli „sulatud“. Wikerkaar inglise ümber tähendab armukuulutust. Inglise seisak — üks jalg mere peal ja teine maa peal — näitab, et see kuulutus on kogu maailma jaoks. Inglise riitus — kaetud pilwedega — tähendab, et see kuulutus alguses on tume ja arusaamata, aga nagu pilwed kaowad walguse mõjul (inglise pale otsekui päike), nõnda ka seeford tuli selge ja õige arusaamine kuulutusest.

Awatud raamat sisaldab ülemaailmset kuulutust. Misjugu raamat piiblis sai pitseeritud ja misjugu ajani? Prohwet Taanieli raamat! „Aga sina, Taaniel, pane sõnad warjuse ja pane raamat pitseriga kinni, kuni aeg otja saab.“ Taan. 12, 4. 9. Kõik: misjugu ajani? „Kuni 2300 õhtut ja hommikut (aastat) mööda saawad.“ Taan. 8, 14. 19. Mõõtes 2300 õhtu-hommiku kohta pidi kinni pitseeritama kuni see aeg otja saab. See aeg lõppes 1844. a.

Johannes pidi selle raamatu ära jöõma. See tähendab, ta pidi selle omaks wõtma, sellesse süwenema. Sõnu pidi olema kui mesi, aga kõhus kibe. See oli ettetähendus 1844. aasta läbielule. Nagusa ja kibeda läbielu peale alustati Taanieli raamatu uurimine ja kuulutamine.

Kui jõudis aeg, et kuulutada esimese inglise kuulutust, i. o. kohtuaja algust, siis Jumal äratas inimesi, kes hakkasid uurima Taanieli raamatut. Need inimesed olid tõsiusklikud ja kohtlased hinged. Nad uurisid Taanieli 8. peatükki. Nende tähelepanu kõttis eriti 14. jalmis 2300 õhtu-hommikut. Kuigi

nad olid Jumala mehed, jiski olid nii täidetud inimeste õpetustega, et puudus õige arusaamine tdest. Niisama nagu jüngrid ei mõistnud Kristuse esimese tuleku otstarvet. Üldine arusaamine oli, et maa on „pühapaik“ ja seega kõik sündmused leiavad aset siin maal. Seega „pühapaiga puhastamine“ Laan. 8, 14. põhjal arvati olevat maa puhastamine tule läbi Kristuse teisel tulekul, ja seda oodati 1844. aastal.

Kristus ei tulnud 2300 aasta järele jüa maa peale seda tulega puhastama, vaid ilmus Jsa ette uurimisekohtusse. „Ma nägin seda funi aujärjed sinna pandi, ja wana päewist istus maha. Kohus istus maha ja raamatud tehti lahti. Üks tuli taewa pilwedega kui Inimese Poeg, ja jai selle juure, kes wana päewist, ja wiidi ligi tema ette.“ Laan. 7, 9. 10. 13.

Suurt rõõmu walmistas kõigile usklikele „awatud raamatu“ uurimine. Nad niiteldasid selle ära, olid täis sellest ja kuulutajid rõõmuga Jssanda tulekut. Sõnum oli esialgu „magus“, aga muutus „hibedaks“, kui oodatud sündmus ei tulnud.

Maailm naeris ja walewennad pilkajid, aga Jumal ei jätnud neid maha. Nad uurisid edasi, palwetasid palju ja leidsid, et „2300“ ei lõppe 1844. kewadel, vaid jama aasta sügisel. Siis kostis unesti wali hüüd: „Waata, peigmees tuleb“! Aga Jssand ei tulnud! Nus pettumus, ja weel hibedam kui esimene.

Tähtis on tähele panna, et Jeesuse jüngrid pettusid ka kaks kord: esimest korda enne Kristuse surma, teist korda pärast Kristuse taewaminemist. Kuid pärast seda tuli selgus ja arusaamine.

Nii ka usklikud 1844. aastal jattasid kirjauurimist, et leida, milles nad eksisid. Üks oli kindel: prohwetlik ajaarw 2300 õhtu-hommiku kohta oli õige. Siis juhiti nende tähelepanu Gebrea raamatule. Seal leidsid, et maine pühapaik on wari taewasest. Ebr. 8, 1. 2. 3. Jlm. 11, 19. Edasi uurides leidsid, et maine pühapaik puhastati üks kord aastas ohwriloomade were läbi, aga taewane pühapaik puhastatakse Kristuse were läbi, ja et Kristus on nüüd Ülempreester Melkisedeki wiisi järele.

Edasi leidsid, et seaduselaegas on pühapaiga teenistuses kõige tähtsam ja olulisem osa. Seal sees oli kümme käsku. Lugeses piiblist kümne kätse sõnu, ja kuna neljas räägib hingamispäewast, siis waatajid nad üksteise peale ning küsisid: „Mispärast pühitsemise meie aga pühapäewa? Kas on selleks Jumala käsku?“ Keegi ei wõinud sellele wastata. Siis jai nende mõistus walgustatud. Nüüd heitsid nad kõik inimeste õpetused ära ja hakkasid elama Jumala tõe järele. Sellest ajast peale algas adventliikumine. See rahwas tõusis kindlaks määratud ajal: 2300 õhtu-hommiku

möödumisel — 1844. aastal. Adventliikumine on prohwetite poolt ettekuulutatud liikumine.

Möötes Jumala koda . . .

„Ja mulle anti üks keri-jarnane pilliroog, ja ingel seisis ja ütles: Tõuse üles ja mööda Jumala koda ja altar ja need, kes seal sees Jumalat kummardawad; ja õu, mis on Jumala koda ees, jata maha ja ära mööda seda mitte.“ Jlm. 11, 1. 2.

Siin on järg Jlm. 10. peatükile, milles kirjeldatakse nende hibedat pettumust, kes ootasid 1844. a. Kristuse tulekut. Johannele isikus on esitatud kõik usklikud, ja mis öeldi ingli poolt Johannele, öeldi kõigile usklikele. 1844. aastal pettumus oli wäga hibe. Nad said kätse Johannele isikus — tõusta ja mööda Jumala koda, altar ja kummardajad. Pettumus tuli just sellepärast, et kogudus ei saanud aru asjaolust „Jumala koda“ üle. Nüüd pidi kogudus möötma Jumala koda mitte oma möödupuuga, mida seni tehti, vaid Jumalast antud möödupuuga. Jumala mööt on pühakiri, käsk. Jek. 8, 20. „Hoidke kätseõpetuse ja tunnistuse poole; kui nad ei räägi sedasinaft sõna mööda, siis ei pea neil olema koitu.“

Mis tähendab mööda mingit asja? See tähendab uurida seda, määrata kindlaks selle wäärtus ja jaada aru selle olemisest. Mida pidi kogudus möötma? Jumala koda, altarit ja kummardajaid. Wäline õu pidi jääma möötmata.

M i d a m õ i s t a m e J u m a l a k o d a l l ?
Kas on see kogudus, usklik rahwas?! Mõnda saadi aru 1844. a. ja jaadakse weel praegugi. Paneme tähele, mis ingel ütles Johannele: „M ö ö d a J u m a l a k o d a,“ — see on üks, „j a n e i d k e s j e a l j e e s k u m m a r d a w a d,“ — see on teine. „Jumala koda“ ei ole kogudus, usklike hulk — waid tähendab „pühapaika“ taewases templis. Teatavasti oli pühapaik oma siseseadete ja teenistusega ainult wari taewasest pühapaigast.

Wäline õu wõi eesõu ei olnud wari taewasest. See oli koht, kus walati ohwriloomade weri, mis toodi rahwa pattude eest. Eesõu tähendas meie maailma wõi kolgatat, kus Jumala Tall suri ja walas oma were inimeste pattude eest. Eesõuest wõi kolgatast oli kogudusel õige arusaamine. Kuna aga „koda“ ja „altarit“ ei saadud aru, ning just sellepärast tuli 1844. a. suur pettumus.

Usklikud waatasid ainult eesõuele, s. o. kolgatale; ainult seda ülistati, sest seal l õ p e t a s Kristus oma töö. Rahjuks jäi neile kahesilmawahele Kristuse teenistus taewases pühapaigas, mida kujutas ülempreester ja eestkostmiseamet maie suldaltari ees.

Käyuga, mööda Jumala koda ja altar, Kristus tahtis kogudusele awada tõe, mis seni kõrwale oli jäetud. Kogudus pidi mõistma, et kolgatal ei jündinud weel kõik, et sealne sündmus ei sisalda-

Piibliuurimine

nud veel Kristuse kõike tööd. Mitte üksi wewalamine ei olnud tähtis, waid ka eeskostjaamet Jumala ja inimeste wahel. Kiri ütleb: „Kristus on meie üleastumiste pärast ära antud,“ (1. J. 12, 24) ja „ja meie õigeksjaamise pärast üles äratatud,“ (Rooma 4, 25.) et minna Jumala palge ette meie eest“ (Ebr. 9, 24.) — See toimub Jumala kojäs wõi taewases templis.

Kuist pidi Johannes J. t. pettunud kogudus 1844. aastal otsima Jumala koda, et seda mõõta? Jeruusalemma tempel, mis oli eeskujul taewasesse, oli häwitatud ja põletatud. Jumal aga näitas Johannesele tõelist templit: „Ja Jumala tempel taewas tehti lahki, ja tema seaduselaegast nähti tema templis.“ Jlm. 11, 19. Seega on selge tõendus, et Jumala koda tähendab „pühapaika“ taewas.

Engel käib ka mõõta altarit. Peale altari oli pühapaigas veel kuldküünlajalg ja laud leibadega ning waheteki taga seaduselaegas. Mispärast pidi ainult altarit mõõdetama? Altar oli see, mille kogudus jättis 1844. a. tähele panemata, mis ka tõi pettumuse.

Altar tähendas ette Kristuse wahemeheametit. See oli palwete ohwri altar. Kui tall eesdues tapeti, läks ülempreester pühapaika, et suitsetada kuldaltaril waheteki ees magusa lõhnaga rohtusid. See kujutas ette usklikkude palweid. Jlm. 8, 3. Suitsetamiseohwri altar näitab, et Kristuse wahemeheamet kestab kuni armuaja lõpuni.

Oli kaks altarit: üks seisis eesdues ja teine pühapaigas. Johannes pidi mõõtma ainult seda altarit, mis seisis pühapaigas waheteki ees. Altar eesdues tähendas Kolgatale, kus suri Kristus; seda mõistis ka kogudus. Aga altar pühapaigas tähendas Kristuse wahemeheametit, mida kogudus weel ei mõistnud, ning seepärast tuligi 1844. a. pettumus.

Edasi Johannes pidi mõõtma ka „kummardajaid“. Sellega näidatakse usklikkude peale, kes tões ja waimus Jumala kojäs (J. t. taewases templis) teeniwad Jumalat, ning on saanud aru Kristuse wahemeheametist ja waimus järgnewad temale pühapaika. Kas oli olemasäärane rahwas 1844. aastal? Sel ajal oli küll palju usufeltse, aga kas nad kummardasid tõelises Jumala kojäs? Sel ajal ei olnud kellelgi weel õiget arusaamist tõelisest templist. Nad kõik olid kõrwal mõjude all.

Tuli aeg, et pidi tõusma uus Jumala rahwas, kellel oli õige arusaamine Jumala kojast ning kes ussus järgnes Kristusele kui Ülempreestri taewasesse pühapaika. Selline kogudus tekkis 1844. aastal.

L. Babienko ainetel — N. Saarela.

Tähtsamate piiblliste õpetuste tundmiseks ja wastawate kirjakohade kergeks ülesleidmiseks oleme juba eelmistes numbrites awaldanud kõnetawaid erilises käsituswiisil. Tattame nüüd ja edaspidi nende awaldamist. Kawa alusel märgitagu kirjakohad piibllise, nimelt eeskawa kirjakohta juure järgnew kirjakohad, ja nii kuni lõpuni.

Lõpuaeg

(Algas — „Misj.“ nr. 12 1936)

8. L. N. — 2. Tim. 3, 1—5. Paulus on ennustanud moraalsest langusest.

9. L. N. — Mat. 24, 12. Jeesus ütleb, et ülekohus wõtab wõimust; maa on täis werist ülekohut. Esi. 7, 2; Mat. 24, 37; 1. Moos. 6, 5. 11. Me näeme neid juuri ülekohutalaineid weeremas.

10. L. N. — Mat. 24, 14. Suurim tunnusmärk Kristuse tuleku lähedusest on see, et Jumal on saatnud erilise kuulutuse kogu maailmale hoiatuseks ja manitsuseks. Jlm. 14, 6—14; Joel 2, 1.

11. L. N. — 2. Peetr. 3, 3—5. Saawad olema pilkajad, kes naerawad wiimsepäewa mõtte üle.

12. L. N. — 1. Pet. 2, 2—4. Rahwad püüawad kindlustada rabu.

13. L. N. — Joel 3, 9. 10. 14. Wiimisel päewil rahwad walmistawad sõja wastu.

14. L. N. — Mark. 13, 29. Kuna me näeme seda sündiwat, siis teame, et Kristuse tulek on ligi, ja peame olema walmis temale wastu minema.

Taevas

1. L. — 2. Kor. 12, 2. Kui on olemas kolmas taewas, siis on ka esimene ja teine. Waneme tähele, mis igauks tähendab.

1) Ohuline taewas on see, kus lendawad linnud (Jlm. 19, 17), kus kogunewad pilwed. See on õhupiirkond maakera ümber. Mitme saja kilomeetri paksune õhukiht waistab sinakana, ja meie silmale jääb mulie, nagu oleks tegemist mingi wõlwiiga meie pea kohal.

2) Teine taewas on see ala maailmaruumis, milles liiguwad maa, päike ja ka teised päikesesüsteemid. (Paul 19, 1—5).

3) Kolmas taewas Paradiis (2. Kor. 12, 4), Jumala eluase, aujürg.

2. L. — Joh. 14, 3. Jeesus töötas asente walmistada taewas.

3. L. — Ebr. 11, 16. 10. See aie, mis ta walmistanud, on uus Jeruusalemm.

4. L. — Jlm. 21, 10—18. Pühade taewase linna suurus ja iludus.

5. L. — Jlm. 21, 4. Oluford uuel maal.

6. L. — Jlm. 21, 1—3. Uus Jeruusalemm saab olema uue maa keskpunkt. Kõik pühad saawad wõetud

Jumala kutse ja töö

Käesoleval ajal on Jumalal teha suur töö siin maailmas — kuulutada ewangeeliumi kõigile rahvastele. Kuigi Jumal selle ülesande läbiviimisel tarvitab inimesi, siis ei ole ewangeeliumi kuulutamine oma päritolus ega wäes mitte inimlik ettewõte, waid Jumala oma. Seepärast ei olene ewangeeliumi edu ka mitte inimestest, nende tugewusest ja nõrkusest, waid Jumal ise kannab selle töö eest suurt nuret ja wastutust. Kui juudid Safaria päewil läksid ehitama Jeruusalemma müüre ja templit, siis Jumal tahtis, et nad algusest kogu mõistaksid, et „see ei pea sündima mitte wäe läbi ega rannu läbi, waid minu Waimu läbi.“ Niisama teostub waimulik Jeruusalemma ehitamine wiimisel ajal jumaliku wäe läbi. Inimese oja ja wastutus Jumala töös on see, et ta täidab ustawalt oma kohuse jelles, mis temale kätte usaldatud, kuna Jumal ise jääb ehitajameistriks ja oma töö läbiviijaks algusest lõpuni.

Et ewangeeliumi kuulutamine on Jumala töö, siis kutse jellele tööle wõib tulla ainult Jumalalt. Jumal nõuab oma töölistelt „kutset“ niisama nagu seda tehakse maailmas, kus otjitaakse töölisti kutsetunnistusega. Ometi kutse Jumala tööle ei ole lihtne kutseostuse ehk wastawa hariduse omamise paber tööliste taskus, ega ka mitte tema mitmekülgne andekus, mis teeb teda näilijelt kõlbulijeks ewangeeliumi kuulutamiseks, waid tööliste isiklik ja jeesmine wahetord oma Loojaga. See wahetord tugeneb Jumala sõna ja prohwetite kuulutuste täielisele uskumisele, isiklikule läbielule pattude andeksjaamises, Kristuse eeskujust joovastatud hingele, ning igapäew uuesti pühitsetud ja pühast Waimust wõitnud südamele. On keegi nimetatud wiisil Jumalast liigutatud ja läbielusid teinud oma Päästjaga, siis ei junda tema waiakida, et rääkida ka oma ligimestele südanthaarawast ja ümbermuutuwast armastusest. Tuli, mis taewast on süttinud põlema päästetu hinges, püüab sealt omakord leekisid wälja liüa. Ja kui ka

Kristuse tulekul kolmandasse taewasse, kus nad on 1000 aastat. Pärast tuleb see pühade linn maa peale ja maa saab tulega pühastatud ning loodud uueks. Maa jääb pühade eluasemeks: ta on siis taewaste hulka arwatud.

8. L. — Wih. 3, 20, 21. Riitis meie igawene elu on taewas, ja meid mundetakse selleks. (1. Joh. 3, 2; 1. Kor. 15, 44).

9. L. — Joh. 20, 11—16. Maria tundis ära Jeesuse pärast ülestõusmist, nii wõime tunda oma endisi tuttawaid taewas.

10. L. — Mat. 17, 3, 4. Saame näha neid, keda pole enne näinud. (1. Kor. 13, 12).

ülewaheist leegist haaratud hing peaks mõne wäelise põhjuse mõjul mõtlema Jeremia wiisil: „Ei ma taha seda kuulutada ega enam rääkida tema nimel,“ siis peab ta ka wiimasega tema tundeid jagama ja ütleva: „aga see sai mu südamet kui põlew tuluke, mis kinni peeti mu luukontide sees, ja ma tüdinesin ära kannatades ega suutnud mitte.“ (Jer. 20, 9.) Jumala laps ja Jumalast kutsutud tööline ei waihi niifaua kuni tema huuled liiguwad. Ta ei istu kodus ega oota nõukogu wõi konwerentii kutset, — ta ei otji mitte töökohta, waid tööd. Ja seda leiab ta kõikjal. Oma kodus, oma teenistuses, koguduses, hingamispäewakoolis, noorsoo osakonnas ja misjonitegewayes on ta tegew. Jumala Waim ajab teda taga, ja ta on sunnitud tunnistama Jumalast. Ja jeesama Waim annab ka warem-hiljem teada kogudusele õige tööliste olemasolu, nagu Ta andis teada Antioofia kogudusele, kui Ta ütles: „Lahutage mulle Barnabas ja Saulus ära tööle, mille tarwis mina neid olen kutsunud.“ Ap. t. 13, 1, 2.

Kuid aegade jooksul on tulnud esile ka liikumisi ja isikuid, kes näilijelt on püüdnud teha Jumala tööd ja wälja astuda Tema rahwa eest, ilma et nad oleksid jelleks Jumalast kutsutud. Oma wäljaastumist on nad püüdnud õigustada puudustega, mida nad oleswat leidnud Jumala tööliste, töö ja õpetuse juures. See õigustus oli neile waid lipukirjaks, kuna oma kadedas südamet nad otjised au ja kohta, mis Jumal oli määranud kellelegi teisele. Niisugusel wiisil tulid esile Mirjam ja Aaron ja Moora oma jeltliga Moosese wastu. (4. Moos. 12, 1, 2; 16, 1—3.) Nende mäsufatse oli ühtlasi ka usaldamatuse awaldus Jumalale, sest wiimane oli kutsunud Moosese. (3. Moos. 3, 10.) Tol korral Jumal karistas waljult mäsajaid, ja esimesed said pidalitõbijeks, kuna maa neelas Moora ja tema poolehoidjad (4. Moos. 12, 10; 16, 31—33.) Prohwetite ajal jälle tegid Iisraelile tüli mehed, kes tulid esile programmiga parandada õpetust ja manitsust, mis Jumal oli annud oma julaste läbi. (Jer. 27, 1, 12—17.) Niisuguseid mehi ei olnud Jumal kutsunud ega läkitanud, waid „nemad ise jooksid.“ (Jer. 23, 21.) Ometi nende töö wilja tähele pannes pidi Jumal tunnistama: „Nemad ei jaada ühtegi kasu sellejinase rahwale.“ (S. 32.) Oma wihast pidi Ta neid ära wanduma, kui Ta ütles: „Ma tahan ka teie peale panna igawest teotust ja igawest häbi, mis ei pea jaama ära unustatud.“ (S. 40.)

Jumal pidi olema farm waleõpetuse ja mäsujumeele algatajate wastu põhjusel, et nende mõju lewis rahwa hulgas taudina. Kõrwerännaku ajal Jumal oli annud Iisraelile kindla töötuse neid wiia Kaananisje. Ta oli ka neid manitsenud

Tellige „Misjoniteated“, siis saadetakse leht kodu kätte ja nii on selle omandamine hõlpsam ja järjekindlam.

Mooseje ja teiste oma julaste läbi, jääda kindlaks oma eesmärgile. Aga kui tulid esile mehed wastupidise manitjusega ja õpetusega, nimelt need kümme arga salakuulajat, „siis kõik kogudus kargas üles ja andis oma häält kuulda... ja ütlesid: „Õistkem kedagi pealikuks ja lähme tagasi Egiptuse maale“ (4. Moosj. 14, 1—4.) Mis veel tagasi hoidis rahwa jellest furjast nõust ja päästis neid ära Jumala wiha ohwriks langemast, oli ifkagi Jumala poolt kutsutud juhtide — Mooseje ja Maroni — alandus ja palwed. Nad langesid silmili maha koguduse ette ja kirjendajid Issanda poole: „Et anna andeks jelle rahwa ülekohus oma juure helduse pärast ja nõnda kui ja andeks annud selle rahwale Egiptuse maalt siit jaadik.“ (S. 5—20.) Ja Jumal wõttis kuulda nende eestpalwet ega hukanud Iisraeli mitte.

Omesti kõik raskused ja lahkhelid, mis saatan püüdis esile tuua Iisraeli koguduses, ei wõinud ühtegi kahju teha Jumala tööle, sest nagu eelpool öeldud, Jumal ise hoolitseb oma töö eest. Rahju kannatajad waid need, kes kuulsid saatanat häält ja sihilikult püüdsid juurendada lõhet Iisraelis ja meelitada rahwast umbusaldusele Jumala ja Tema tööliste wastu. Nad ise langesid auku, mida nad olid kaewanud oma ligimesele.

Raskused ja arusaamatused Iisraelis pidid ennemini andma õpetuse: (1.) Kõik Iisrael pidi mõistma, et õnnistus wõis olla ainult selles sõnakuulmises ja usalduses, mida ta kinkis Jumalast määratud juhtidele. (2.) Iisrael pidi aru saama, et nii kaua, kui ta tahab jääda Jumala rahwaks, on tema kohus ülal hoida Jumala tööd ja teenistust töötades üksmeeles ja armastuses koos Jumala julastega. (3.) Ja et jääda kindlaks oma eesmärgile ning jõuda Kaanani, pidi terve rahwas õppima wiikama jüüdistusi ja eemale hoidma jüüdistajait, wastasel korral oleks nende tegu wõinud jaada saatuslikuks kõigele rahwale.

Kui me nüüd paneme tähele Jumala tööliste iifut, siis, piibli mõiste järele, wõib ju juhtuda, et ta efsib ja komistab nagu iga teinegi inimene. Kuid tööliste wiiga ja efsitus ei ole veel mitte põhjus, et koguduses mäsju tõsta. Peaks ewangeeliiumitööline tõesti olema ilmeksimatu, siis armjal Jumalal ei olekski wõimalik leida tööliste inimeste hulgast. Seepärast toob piibel esile ka juhtumeid, kus Jumalast kutsutud mehed on komistanud oma elus kui ka oma ülesande täitmisel. Nii näitaks Mooses ja Maron ei austanud Jumalat Sinni kõrwes, kui nad rahwast kaljust jootsid. (4. Moosj. 20, 1—13.) Taawet rikkus abielu (2. Sam. 11.), Joona oli sõnakuulmata (Joona 1.), Peetrus jalgas Kristust, jne. Omesti Jumal

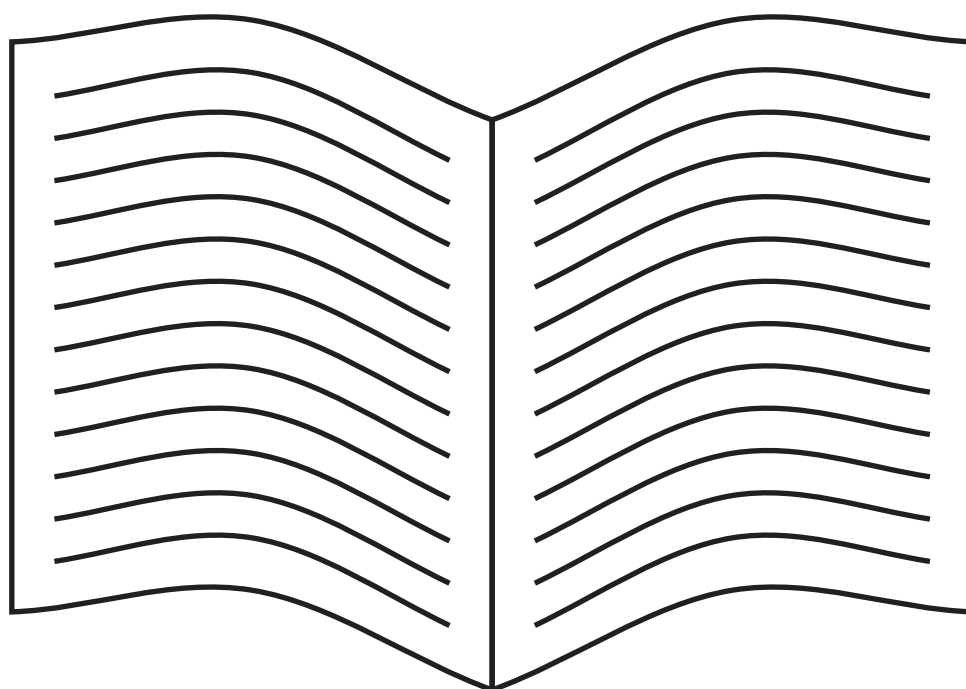
lubas neil jääda töösse. Taawet walitses edasi kuningana, Joona pidi teisfordiselt minema Niinewesse ja täitma seal oma ülesande, ning Peetrust tunneme hiljem kui paremat apostlit. Jumal ei arwa oma julajele wiiga jüüks siis, kui ta seda tunneb, üles tunnistab, kahetseb ja maha jätab. Nõnda on jäänud Taaweti ja Peetruse kahetus üheks eeskujuks ja lohutuseks igale efsijale. (Waa-ta: Paul 6. ja 51. ning Mat. 26, 75.) Juhul aga, kui Jumala teener walmistab oma pattu teadlikult ette, ei loobu sellest, ei tunništa seda üles ega kahetse, siis kannab ta oma jüü rasteid tagajärgi. Nõnda kiskus Jehoowa Iisraeli kuningriigi Saulilt ja Saalomonilt (1. Sam. 28; 1. Kun. 11, 1—11.) ning kõrwaldas Juudase apostliametist ning Teemase ewangeeliiumitööst. (Mat. 27, 1—5; 2. Tim. 4, 10.) Seepärast õnnis on inimene, nagu Taawet ütleb, „kellele Jehoowa ei arwa ülekohut jüüks, ja kelle waimu sees ei ole kawalust.“ Paul 32, 2.

Nagu juba eelpool öeldud, et Jumal ükjinda wõib inimest kutsuda oma tööle, nii ka ainult Tema wõib wiimast jällegi ära panna oma töölt. Seda ülesannet täita ei ole Jumal kunagi annud inimesele ega kogudusele. Inimene ei wõigi Jumalale tööliste walida ega neid töölt lahutada, sest ta näeb „mis silma ees, aga Jehoowa näeb mis südames.“ Mõnelgi juhul wõib tööline inimese silma järele olla veel küllaltki hea oma kutsule ning kogudus hoiaks kahel käel teda ametis, aga ometi kui ta ei ole enam mees „Jehoowa südame järele“, siis Jehoowa lahutab teda oma töölt. Jumala lahutus seisab selles, et Ta kutsub ära Püha Waimu tööliste südamest, ning wiimane loobub wabatahtlikult oma ülesandest, mida ta ei suuda täita seesmise jõuetuse ja tühjuse pärast. Kuid wastandina — teineford hingewaenlane wõib ka üles kihutada kas wõi terve koguduse, nagu see oli Mooseje päewil, et kuidagi ära häwitada iifut, keda Jumal veel kaua wõib kasutada oma wiinamäel. Nõnda on inimeste poolt ülekohus jega wahalet Jumala nõusse, sest Jumal on jätnud neile waid kohuseks wastu wõtta ja finnitada oma plaani ja otstust.

Silmi üles tõstes näeme, et Issanda sõna järele on põllud walged lõikuseks. Jumala rahwa kohus on nüüd, rohkem kui kunagi enne, paluda lõikuse isandat tööliste pärast. Paluda ka nende eest, kes juba on tööl, et Issand annaks neile jõudu kanda rõõmuga koormat ja ülesannet oma õlgadel, ja et nende tööd ja püüet ehiks rikkalik wili. Ja kui peaks Jumala hääl kostma kellegi kõrwu nagu see kord kostis Teesaja kõrwu, kui ta kuulis Issanda küsimat: „Keda pean ma läkitama ja kes läheb meile?“ — siis wõtame ka ühes wiimasega tõsiselt igatjuses ja palwes wastata: „Waa-ta, jüin ma olen, läkita mind.“ Jes. 6, 8.

A. Tõnisson.

Leheküljed 7, 8, 9, 10 on puudu

Jumala töös, õhutab see meid hoolitsemata ja plaanitamata järjekindla edu pärast.

Walus on teile samuti kui meile siin, et me ei saa vastata paljudele tungivatele palvetele, mis on tulnud Afrika misjonipõldudest. Oleme nii kindlad kui võib olla inimene, et Jumal oma ettenägelikkusega proovib meie usku nende hüüete tõsiduse läbi, ja et Euroopa kodupõllud on tahtlikud igaks ohvrifis, mis võiks rahuldada neid hüüeid. Ent divisjoni rahalised tagavarad on juba tühjaks ammutatud, ja praegu oleme võimetud rohkem tegema. Oleme siiski üksmeelselt valmis pühendumise kuulutuse lewitamiseks suurema energia ja tulidusega ja palume teid ühineda meiega täielises pühituses lõputöö jaoks.

Waadeldes tööd tänapäeval, märkame oluforda täis hädaohte. Teid ei tarvitse meenda selles, et ülemaailmne kriis on nüüd ähvardavam, kui kunagi varem Noa päewist saadik. Meie tööd on piiratud paljudes maades ja paljudes on hädaohu märke. Meie ainus lootus on Jumala kõitvõimas kaitse, sest riigimeeste head ideed näiwad liig nõrgana, et võidelda kurjuse võimudega. Kui torm purustab meie tööd, tuleb enam raskusi kui juudame ette kujutada.

Rahu võib äkitselt kaduda, ja wabadus võib minna ühes sellega. Täna on meil veel võimalus töötamiseks, kui me jeda tahame. Jumal aidaku, et selleks ajaks, kui puhkeb torm ja takistatakse meie

tööd, oleks tööd tehtud. Mõningad meie seas arwatakse Kristuse pärast kogu maailma waenlasteks ja nad kannatawad ustawalt kuni surmani. Pole tähtis, kui raskets lähets teiste mõjutuste läbi meie ülesanne, me ei kõigu oma ustawuses. Kui jeda waimu on millalgi tarwis olnud adventrahwaridades, siis on see nüüd.

Päew on jaabumas, mida me oleme oodanud nõnda kaua. On aeg olla täielikult Issanda poolel, tagasi hoidmata ühtki ohwrit, mille läbi võime olla kasuks adventkuulutusele. Beame täielikult warustuma ja oma read koondama. Issanda päew on ligi. Urge laske aastal 1937. saada jamaajukseks kui olid jeda eelmised. Meie lootus on, et meil pole tarwis oodata järgnevat istungit palwete wastamiseks mis nüüd jäid wastamata. Meie palume, et te tulete appi Jumalale ohwerdamises ja sel wiisil teete meie võimalikuks saada wajalikud wahendid.

Wastu tulles jellele tõsijele palwete isiklikus pühituses kui ka kümnises ja annetes, usume, et Jumal teeb suuri asju meie ja loob 1937. aasta uute läbielude alguseks.

Raaswõitlejad, palwetageme meie pärast! Me tõsine palwe on, et Jumal ühendaks meid teiega täieliku eneseäraandmise ja pühitusliku läbielu kaudu rahwaks, mis kannab Jumalale ülejäänule koguduse tundemärke.

Divisjoni nõukogu.

Vanem kirjandus odavalt

Meil on olemas head kirjandust, mis juba aastate eest wälja antud. Nüüd on liidu nõukogu soowitanud neid wõtta suure kirjandusnädala puhuks ning on suuresti alandanud nende hindu. Odawa hinna tõttu on võimalik neid muretseda endale, samuti kindida wõi müüa omastele-tuttawatele. Kes neid ostab, see täidab suurnädala eesmärgi; pool hinnast läheb suurnädala anneteks.

Koguduse kirjanduskapi pidajaid palume wastu wõtta tellimisi ja saata kirjanduslaole. Ilma tellimata me ei saada neid suurnädala jaoks. Neid võib saada kirjanduskapi kaudu juba kohe, ja need arwatakse suurnädala läbimüügiks.

Raamatuid võib osta üksikult, wõi teatava komplekti (paki) wiisi, mis puhul tulewad weelgi odavamad.

Müügile tulewad järgmised raamatud (esimene arw näitab endist müügihinda, teine — nüüdset müügihinda):

Pakk 1.

Suur wõitlus	4.—	1.—
Tulewane sõda	—60	—20
Teelahmel	1.50	—30
S. j. warjudes	2.50	—80

Kokku: 8.60 (2.30) 1.80

Pakk 2.

Suur wõitlus	4.—	1.—
Biiblibingamisy.	—40	—10
Biibililugemised	—40	—10
Tulewane sõda	—60	—20

Kokku: 5.40 (1.40) 1.10

Pakk 3.

Maailma tulewik	1.—	—20
Biibli hingamisy.	—40	—10
Widewiku wõsted	1.—	—50

Kokku: 2.40 (—80) —60

Pakk 4.

S. j. warjudes	2.50	—80
Teelahmel	1.50	—30
Biibililugem.	—40	—10

Kokku: 4.40 (1.20) 1.—

Pakk 5.

Wanad sõed	1.—	—70
Biibililugem.	—40	—10
Maailma tulewik	1.—	—20

Kokku: 2.40 (1.—) —80

Künnisepäevaks

Läkitus

Armjad kaasvõitlejad advent-tões!
Jumala rabu terwituseks!

Uleliiduliselt me pühendame 30. jaanuari künnise-hingamispäevaks. Milleks see eriline päev?

Me tahame jellel päeval avaldada oma südamliku tänu oma Jumalale aja eest, millal ta on meid aidanud tões võidelda, on meile annud tööd ja leiba, on meid kaitnud ja kaitsnud ja on teinud palju, otsata palju muud head...

Me tahame jellel päeval üheskoos tänada Jumalat, et tohtisime läinud aastal olla tema töös faastegewad sellega, et võisime talle tema oma — künnise — tagasi anda ja sellega teda tunnustada kõikide asjade omanikuks.

Me tahame jellel päeval läbi katjuda oma südant, kas olime küllalt ustavad läinud aastal, ja kui mitte, siis tahame parandada meelt ja teha talle uue töötuse.

Siin peame teatama oma armjatele kaasvõitlejatele, et läinud aastal me pole saavutanud künnise-sissetulekutes jeda eesmärki, mis aasta alul eelarives ette nähti. See asjaolu on meid jundinud töövõimalusi mitmel pool kärpima.

Millest on see tulnud, et me pole saavutanud eesmärki? On ju paljud ustavalt toonud oma künnise Jumalale, ja me täname siin Jumalat ustavate hingede eest. Jumal on neid ka kindlasti õnnistanud, sest tema töötused lubavad jeda teha ustavatele.

Eesmärgi mittejaavutamise tuleb kirjutada waenlase arwele. Tema on see, kes meelitab hinged enesearmastusele ja ustavusetusele. Jumal ütleb: „Õndsam on anda kui võtta“, waenlane aga ahvatleb võtma enesele Jumala oma ja õpetab sellega enesearmastust. Ta tahab Jumala tööd takistada.

Mitmed kaasvõitlejad kuulevad waenlase kaawat kõnet. Nad ei too oma sissetuleku künnist Jumala waranduskotta, ja kui toovad, siis ei too ausat künnist, vaid hoitavad oja tagasi endale. Mõnes koguduses on jelliste arv kaunis suur. Kas Jumal võib õnnistada ustavusetut? Kindlasti mitte! Miks tahavad siis mitmed jääda ilma õnnistujeta?

Milline tulemus oleks jellel, kui iga kaasvõitleja oleks künnises täiesti ustav? Meie võiksime oma sissetulekuid tõsta 25% võdi enamgi. Sellega võiksime laiendada ewangeeliumitööd. Sellega võiksime tööle võtta uusi töölisi ja nii võidta tõeale palju hinged. Oled sina takistanud jeda teha?

Põhja-Euroopa divisjoni nõukogu istungil, detiembris 1936. Skodsborgis, otsustati kogu divisjonis 1937. a. künnise sissetulekut tõsta 8% võrra. Kas Eesti eijndaja ühines jelle plaaniga. Kas ka Eesti kaasvõitlejad ühinevad sellega? Kas me saavutame oma eesmärgi 1937. aastal? Otsustagem jeda jellel künnise-hingamispäeval. Jumal tahab, et me saavutame eesmärgi, kui aga meie kui wiimne rahvas ja kogudus oleme ustavad.

Kas meie kõik ei tahaks künnise-hingamispäeval alistuda Jumala plaanidele ja tema töötustele rajades uuendada oma töötust künnise toomiseks temale? Kindlasti me tahame jeda. Seda võidme teha töötusekaardile allakirjutamisel. Aidaku Jumal meid, et meie töötus kannaks wilja siin ja igaweises riigis. **Siidu nõukogu.**

Jumal on kõige omanik

(Viibliuurimine).

Jumal on maailma looja ja omanik.

Jumal on kõik loonud: Joh. 1, 1—3; Kol. 1, 15—18. Kõik maailm kuulub Jumalale. Paul 24, 1. Maa loomad kuuluvad temale: Paul 50, 10—12. Wäärismetallid ja inimesed on tema oma: Ag. 2, 8.

Inimene on Jumala waranduste kasutaja.

Jumal on usaldanud inimest tema warandust kasutama: Paul 8, 5—10.

Jumal annab inimesele võimaluse muretseda warandust: 5. Moos. 8, 17, 18.

Inimese annete toomine on Jumala oma tagasiandmine: 1. Maa, 29, 14.

Inimene peab tunnustama Jumalat omanikuks.

Eedenis pidi inimene näitama jeda tunnustust: 1. Moos. 2, 15—17. Ainult ühe asja oli Jumal inimesele keelanud — hea- ja kurjatundmise puu. Kuna kõik muu aias oli antud inimesel, siis see puu oli selleks, et läbi katjuda, kas inimene jätab puutumata jeda, mida looja oli jätanud endale.

Jumala eimeses koguduses wanal ajal oli jama lord: 3. Moos. 27, 30—33. Kui Jumal seadis künnise oma töö jaoks, siis oli see selleks, et inimesi panna sama proovi alla, mida Adam ja Ewa pidid Eedenis läbi tegema. Me tunnustame Jumala omandust, kui me jeda, mis ta on määranud oma töö tarwis, anname temale ustavalt tagasi.

Künnis — inimese ustavuse ja Jumala töötuste proovikivi.

Esimene künnisetooja pärast watulanguit: 1. Moos. 14, 18—20.

Warandujeta Saakob töötab anda künnist: 1. Moos. 28, 20—22.

Perekonnapäevaks

Kristlik kodu ja selle õnnistus

Üks juuremaid puuduksi maailmas meie ajal on kristlikkuse puudumine kodus, ja seda on ka juurel määralt nõndanimetatud tõsiste kristlaste seas. Minewikus oli kodu teatud mõttes pühapaik, kuid meie ajal on see jägedasti paigaks, kus ainult jüütakse ja magatakse. Wanasti küsiti: „Mis me täna kodus teeme?“ ja wastusena jellele perekond weetis õhtu kodus sõbralikus meelolus. Täna kõlab aga jama küsimus teifiti, nimelt: „Kuhu me

Kümnis Israeli koguduses: 3. Moos. 27, 30—33; 2. Mõ. 31, 3—10.

Kümnis Kristuse ajal: Mat. 23, 23.

Kellele maksis Abraham kümnise? Ebr. 7, 1—4.

Rekviseedeki preestri-kümnise on maksin aja lõpuni: Ebr. 5, 5, 6.

Jumala kaebus paljude ustarusete üle lõpu ajal: Mal. 3, 8.

Truuduseta oleku tagajärg on needus: Mal. 3, 9.

Uustawa kümnise toomise tulemused: Mal. 3, 10, 11.

Kümnise kasutamise plaan Jumala koguduses.

Wanas koguduses: 3. Moos. 27, 30; 4. Moos. 18, 20—26; Neemia 13, 10—13.

Uues koguduses: 1. Kor. 9, 7, 11—14; Ebr. 7, 8; 5, 5, 6.

*

Selle piibliuurimise juures kasutada „Misjoniteated“ nr. 10. ja „Kogumused ja Ragemused“.

Koosoleku kava

30. jaanuaril 1937 a.

1. Awasaul — S. L. nr. 56.
2. Palvus.
3. Koorilaul, või üldlaul S. L. Nr. 248.
4. Lõpetus („Misjoniteated“ nr. 1 — 1937).
4. Piibliuurimine: „Jumal on kõikide asjade omanik“ („Misjoniteated“ nr. 10, 1936 ja nr. 1 1937).
6. Üldlaul — S. L. nr. 497. (Selle laulu ajal jagatakse igale kohalolijale raamatute ja kümnise toomisekaart).
7. Lõpetuse tunnistused läbieludest kümnise toomisest.
8. Kümnise tootuskaardi ettelugemine ja allakirjutamine. (Jutlustaja või wanem kirjutab ise koguduse ees alla oma kaardile ja kogudus kirjutab koha peal).
9. Üldlaul — S. L. nr. 318.
10. Lõpetuse palvused ja lõpupalve.
11. Koorilaul, või üldlaul — S. L. nr. 27.

Kümnisepäev peetakse 30. jaanuaril
Kristliku perekonnapäev peetakse 6. veebruaril

täna õhtul läheme?“ ja wastuse saame reas ettepanekutes, mis kõik juhiwad kodust eemale. Maa-ilm on muutunud lõbustuseotfijaks. Meid ümbritsewad pahed ei ole tekinud kuisagist mujalt kui kodust. Walitsewate pahede olemasolu põhjustawad tihti wanemad ise. On raske wäljendada seda lauset, kuid see on siiski tõde. Kui tahame asja parandada, siis peame haarama kurjusel juurtest ja häwitama ta täielikult.

Emad ei ole enam oma tütarde usalduse osalised, ja isad ei ole oma poegade seltsilised. Wana-moeline elu kodus on muutunud ebameeldiwaks. Isad ja emad kodus on oma majanduslikkude nuredega ja ülesannetega nõnda koormatud, et nad jätawad hoolitsemise oma lapsed, ja seda just ajal, millal need wajawad suurimat abi ja nõuannet wanemate poolt. Me seisame nende küsimuste ees ja peame arwestama olufordadega. Misiki muu asi ei mõju kodus nii laastawalt kui kristliku õhkonna ja õpetuse puudumine. Meil tuleb seda wõtta teatawaks ja parandada.

Mõned üffikud wõtawad oma lapsed teatud ajaks kirikusse kaasa, kuid teised ei tee sedagi. Elu-wõitluses unustatakse jägedasti perekonna palwe-altar, ja kõlbeline tasapind alandatakse maani. Et perekondade elu määrab rahwa ajaloo, on üldiselt tuntud. Sama wõib ütelda ka kogudusest. Kogudus tõuseb või langeb koos sellega, kuidas tema liikmed elawad kodus. Kiigi või koguduse lagunemine algab kodukoldest. Pole ime, et nii Pühafiri kui ka prohwetlik waim rõhutawad ühtlaselt wanemate wastutawust selles asjas. Kodu määrab oluforra koguduses.

„Tnimsjoo elu uuendamine ja tõus algab kodust. Seltskond koosneb perekondadest ja on see, milleks perekonnad teda teewad. Seltskonna hea käekäik, koguduse edu ja rahwuse õnn oleneb kodustest mõjudest.“ — „Ministry of Healing“, lhf. 349.

Kogudus seisab meie ajal paljude probleemide ees, kuid paljud neist wõiwad saada lahendatud jumalafartuse läbi kodudes. Kui kodune elu ja harjumused teostatakse Jumala Sõna põhimõtete järel, siis on perekonnaliikmed koguduse teenistuses. Nad wõtawad tegelikult osa koguduse jõupingutustest misjonitöös, ja nende ustaruse läbi wõolab alatasa wahendeid Jumala waraaita, et teetada Jumala tööd. Mitjuguse elustuse tulemusel on juurenen tähelepanu meie oma koolidele koguduse poolt. Kui meie kodune elu wastab Jumala plaanile, siis koguduses olemate noorte probleemid on lahendatud.

Meie noorte kristlik või ka eakristlik kaswatus jaadakse kodus. Me wõime jüüdistada noori nii mõneski pahes, kuid me ei wõi jallata tõstiasja, et meie ise oleme wastutawad olufordade eest. Meie

kristliku põhimõtte läbielamises on avaldunud puudulikkus ja loidus. Olene kõrvaldanud wanad alused, asetades neid uutega. Paljud meie põlve rahvast on ilmutanud uskmatust, lõigates selle tulemusena korratust ja segadust. Noored tormavad lõbususele nagu kärbes lambivalgusele. Kui neil ei ole kodus hea, siis nad otsivad seda mujalt. Ja nad millegi pärast ei leia rahuldust nüüdisaegses kodus. Tärelikult ei vajatagi tugevat meelitusi, et neid tõmmata teatrisse, kinno ja tantsumõrandale.

Meie kodud on kaotanud oma endised mõjud laste kasvatamiseks. Veel enam: oluford esitab neile halva eeskuju. Moodsad wanemad ei pühenda oma aega lastele ega nende huvidele, nii kuis see peaks olema, vaid nad jätabvad lapsed eneste hoolde. See on halb.

Kord külastas kaks ema ühte lasterikast perekonda õpetama last. Pisut mõtlemise järele ta vastas: „Kümme aastat enne sündimist.“ Seda üteldes ta muudugi mõtles, et wanemad peavad end wanematepõlvele ette valmistama waimse, kehalise ja waimuliku enesekasvatuse läbi. Me ei ole enne suutelised õpetama oma lapsi, kui oleme õppinud walitsema enese üle, juhtima oma iseloomu ja talduwusi. Olles sõnakuulelikud Jumalale me õpetame kõige paremini sõnakuulmiste teistele. On wõimatu teistele õpetada ausust, kui oleme ise autud, seda wähem veel me saame õpetada teistele tõde, elades ise tõe wastaselt.

Kord külastasid kaks ema ühte lasterikast perekonda. Kõneluse ajal kuuldus kõrwaltoast laste hisa. Ode süüdistas wenda, et see näpistanud teda. Ema kutsus ta enda juure ja küsis:

„Ats, kas sa näpistad oma õde?“

„Ei näpistanud, ema.“

„Awa oma suu ja näita keelt.“

Ema uuris teraselt lapse keelt, raputas iseteadwalt pead ja siis lubas poisil minna. Siis ta ütles külalistele: „Ma alati ütlen poisile, et kui ta waletab, siis ma näen seda tema keelest, ja ta usub seda. Te ei wõi aimatagi, kui hästi see mõjub. Ma wõin alati kindel olla, et ta räägib mulle tõtt.“

Kuid ühel päewal wõib pois joowida näha ema keelt. Ta awastab kord ema õpetuse ebatõelise, ja millise mulje jätab see lapsele!

„Ema on lapse esimesi õpetajaid. Temale on antud wõimalus mõjutada lapse iseloomu kas heale wõi kurjale. Ta peab mõistma oma wõimaluste tähtsust, ja — enne teiji õpetajaid — tarwitama parimaid õppemeetodeid. Kuid tegelikult emaülesandele pööratakse kõige wähem tähelepanu.“ — „Education“, lht. 275.

Kogudus on palju kaotanud, kui puudub huwi selle küsimuse wastu Jumala töös. Tõsi, meie liikumises on ajutatud koduosalond, et awaldada kestwat mõju selles suunas, kuid see wastutuse koorem peab laskuma ka koguduse jutlustajatel ja ametnik-

kudel, et hoolitseda isade ja emade hariduse eest, mis on wajalik nende kõrwulitustegemiseks, et toetada tähtsaimat tööd kodus koolis.

Meie kristlike noorte usu tagapõhjaks kodus on elu, mille neile esitawad isad ja emad, perekonna palwealtar, pildid seintel, raamatud riinuil, ajakirjad lugemislaual, nende raadiotarwitamine, ja paif, kus asub piibel. Kas peetakse piibel aupaigas, wõi on see mitmesuguste mõtete tõlgitsemise eemeks. Meil tuleb istutada Sõna noorte südamesse ja elusse, enne, et see ei saaks rikunud ja pimestatud patust. Perekonnaelu kindlus põhjeneb perekonna palwealtaril. Beame pöörama tagasi heade, wanamoeliste kommete poole, mis kord walitsefid kristlikus kodus, kus oli koondatud kogu perekond ja kus wanemate targal mõjul oli laste elus täita tähtis osa.

Üks isa kõndis kord oma tütreaga mäeweerule. Ükki hüüdis tütar tema eel astuwale isale: „Astu ettewaatlikult, isa, mina käin sinu jälgedes!“ Isad ja emad, kui te tahate, et teie lapsed oleksid teile hiljem õnneks ja rõõmuks ning enestele õnnistuseks, siis elage kristlikku elu. Umbritsege oma lapsi kodus puhta, kristliku õhkkonnaga. Pühendage end Jumalale, ja tema ustawate preestritena laske oma palwetel tõusta perekonna altariilt taewa poole. Need on asjad, mida teie lapsed ei unusta iialgi. Teil pole neile jätta mingit paremat wärandust kui need mälestused kodust. **C. L. B.**

Õnnelik kodu

Kodu on ajutus, kust woolawad maailma mõjud, kas õnnistuseks wõi hukatuseks. Kodu on iseloomu julatusahi, ja iseloom määrab meie saatus. Kuidas me wõiksime teha oma kodud sellisteks, kui need peaksid olema? Tuhanded wanemad ja lapsed peaksid sellel kristliku perekonna päewal otsustama teha oma kodu paremaks ja rõõmsamaks. Kuidas wõime seda teha? Kõneleme siin kahest asjast, milledel on suurim tähtsus — koduwalitsemine ja kodu seltskondlikkus.

Koduwalitsemine.

Sõnakuulmatuse läbi Lutsiwer tõi hukatuse Jumala perekonnale taewas, ja inimese sõnakuulmatus rääkis maa õnnetusjega ja hukatusega. Distipliini ja korra puudumine kodus teeb kodu eakindlaks laste kasvatamise jaoks ja toob seega inimesoole suurt kahju. Distipliini puudus kodus sünnitab raskusi koguduses, koolis ja rahwa keskel. Abrahamist ütles Jumal: „Sest ma tunnen teda jeepoolest, et ta wõtab oma lapsi ja oma peret käsida, kes pärast teda on“. 1. Moos. 18. 19. „See-

duse mõju ja autoriteedi läbi walitfes Abraham oma pere üle," ütles prohvetiwaim. Kui palju wanemaid teewad selles wea, et nad ei ühenda heaga-mõjutamist ja autoriteeti. Paljud walitfivad kodus ainult wõimuga, ilma kaastundeta, kuid niifuguses õhkonnas närbub laste õrnatundeline hing. Teised jälle ilmutawad äärmist armastust, nii et see takistab kindlat korrapidamist, mis on hädawajalik kristliku iseloomu arendamisel.

Sõnakuulmine on kõlbelise iseloomu alus. Üks juuremaid põhjusti, miks noored lähewad kogudusele kaduma, on wanemate lodevus sõnakuulmise õpetamises. Ühe piiblisalmi teisendina wõime ütelda: „Kui laps ei austa oma wanemaid, keda ta näeb, kuidas ta wõib austada Jumalat, keda ta ei näe?“ Wanemad, õpetage oma lastele sõnakuulmise suuri põhimõtteid! Tehke oma töö wabaduse ja rahu meeles, ja mitte pingutuse ega allarõhumise õhkonnas. Püüdkte alati mõista oma lapsi, ja ärge kaotage nendega käitumisel röömsat olekut. Naeratusega ja lahke meeletuletusega saadetakse mõnikord enam lorda, kui karatsemisega. Sagedasti just lahkus tugewdab lapses tahet teha õigust.

Kõnelege oma lastega ja noortega. Et wanemad on wastutawad armastusele ja sõnakuulmisele aluse panemises, siis tuletage meele lastele ja noortele, kes on jõudnud kohustustunde ifka, et nad aluks pühale sõnakuulmisekohustusele ja teeks oma oja, et kujundada rahulikku, hästiwalitsetud ja õnnelikku kodu. Üks kümnest käsust, mis antud Siinail Jumala poolt, on: „Musta oma isa ja oma ema," ja Paulus kordas sama mõtet, üteldes: „Lapsed, kuulge oma wanemate sõna Issanda sees, sest see on õige.“

Teadku iga laps ja noor, et nad ei wõi oodata õnnistust Jumalalt ilma oma wanemaid austamata ja nende sõna kuulmata. Mõtelgem Jeesuse eeskujule, kes, olles Jumala Poeg, seega targem kui tema wanemad, oli siiski täiuslikum sõnakuulmiseeskujule. Issegi siis, kui ta rippus ristil, kannatades wäljendamatu piina ja waimset koormat, tema mõtted wiibisid oma ema juures, hoolitsedes tema tulewiku eest.

Sõbralikkus kodus.

Kuigi kodus peab olema kindel kord ja sõna-

Kirjandusewangelistide kokkutulek,

mis pidi olema jaanuaris, on edasi lükatud ja leiab nüüd aset 19. aprillil. Kes soowitawd osa wõtta, neid palutakse teatada liidu kirjandusosakonnale.

Anti välja

wälse brošüür „Rassim kümnise“, mis jagatakse koguduseliikmetele tasuta kümnisepäewa puhul. Brošüür sisaldab läbielulid.

kuulmine, siiski wahetord wanemate ja laste wahel peab põhjenema armastusel ja sõbralikkusel. Keegi on ütelnud, et kodu on paik, kus peab elama, walitfema ja tegutfema ainult armastus, kus wäikesed saawad suurteks ja suured wäikeseks. Paulus ütles: „Ja teie, isad, ärge ärritage mitte oma lapsi wihale, waid kaswatage neid karistamises ja Issanda manitsemises.“

Keegi suur õpetaja ütles: „Tulgem, elagem koos oma lastega.“ Jumala kuulutus adventrahwale on: „Pühendage mõned wabad tunnid oma lastele; tutwunege nendega; wõtke osa nende tööst ja mängudest ning wõtke nende usaldus. Soetage nendega sõbralik wahetord. Sel teel te awaldate tugewat mõju headusele.“ (Ministry, lhf. 391).

Uidake noori nende ülesannete täitmisel. Ärge ajetage noorte õlgadele liig raskeid ülesandeid. Isad, töötage poegadega üheskoos; see loob teie wahel seltsimeheliku wahetorra. Wõtke osa nende kehalistest harjutustest. Noored wajawad meelelahutust, ja kõige enam wajab seda isa ise. See wõimaldab isale õppida tundma poja meelt ja südant. Nii ta saab pojale ideaaliks ja nõuandjaks.

Hingamispäew pakub õnnistusriika wõimaluse soetada usalduslik wahetord wanemate ja laste wahel. Wanemad wõiwad wõtta oma lapsed wahasse loodusesse ja õpetada neid panema tähele Jumala häält looduses.

Te wõite usalduslikult tegutjeda oma lastega ka misjonitööl.

„Kui te wõtate oma lapsed endaga kaasa misjonitööle, millise wõidu te wõite siis saawutada. . . Kui see töö teostatakse ustawalt, kui isad ja emad töötaksid oma perekonna heaks ja oma ümbruskonna kasuks, ülendades Kristust jumalakartliku elu läbi, siis tuhanded hinged saaksid wõidetud.“ („Tunnist.“ 7-s. a. lhf. 11).

Noored, iseoma ja wanemate huwide pärast otsustage Jumala abiga olla oma wanematele parimateks sõpradeks. Mõistke, et wanemad on teile suurim and Jumalalt, ja otsustage Jumala abi läbi kasutada kõik nende poolt pakutud abi ja nõu, et teha teie elu edukaks. Seda tehes te olete wanematele tänuksitud kogu oma eluaeg.

Ja kui kord tuleb aeg kummarduda wiimseks waateks oma isa wõi ema elutu koha üle, siis te tänate Jumalat, et teie ja wanemate wahel ei ole mingit arusaamatuse wahemüüri.

Mine, millest me siin nii tõsiselt kõneleme, on sama, mis prohwet Malakia nägi juba üle kahe-kuhanda aasta tagasi, kui ta kirjutas: „Waata, ma läkitan teile prohwet Gelia enne, kui tuleb Jeehooari päew, mis on suur ja kardetaw. Ja tema peab wanemate südamed pöörama laste poole ja laste südamed wanemate poole, et ma wahest ei tule ja löö maad, et see saab arakaotatawaks.“ Mal. 3, 23. 24.

M. C. Kern.

Suufeline õpetaja

10. oja.

Peaks hinnatama kõrgelt aja väärtust ja võimavust, mis on pühendatud hingamispäevakoolile. Õhkehoese õpetamise aja tarvitamises õpetaja kannab tõsist vastutust. Kui tähtis on see, et iga heff sellest aulisest ajast saaks kasutatud kõige paremini! Tõsiselt peaksite viiidma kasutada iga juhatust, mis võimaldaks meil hoida kokku aega ja saavutada tagajärjerikkamat õpetamist. Usja tähele panes ilmneb, et ei ole suuremat hingamispäevakoolile määratud aja raiskamist kui see, et h.p.v. kooli õpetaja pole end küllaldaselt ette valmistanud. Kindla kava puudumine juba algul põhjustab kõhilemise, viivituse ja wabanduse. Meie peaksite õppima midagi edukate kooliõpetajateelt, kes suure hoolega valmistavad ette iga õppetüki! Nad teavad, et peavad tegeima jeda, kui tahavad kõita mõtlejate, edasipüüdjate õpilaste huvi! Kasutatakse palju kõrvalraamatuid selleks, et saada laialdasemat teadmist aine kohta, mis on õpilaste õpperaamatus. Kui õppetükk on uus ja raske, siis peab plaanitsema kuidas jeda lahendada siduval ja lihtjal viisil. Kii korratava kui ka uue õppetüki ettekandmisel peab olitama uut joont. Kellelgi pole õigus oodata tagajärge, kui ta õpetab piibli tõde fergemal viisil kui eespool näidatud.

Waimulik ja ilmalik õpetamine.

Tavaliselt tehakse wiga mõeldes, et waimulikud asjad on õpetatavad fergemalt ja wäheema ettevalmistusega, kui jeda on mittewaimulikud. See asjaolu on küll tõsi ümberpöördukt. Kohkem kui millegi muu asja õpetamine, nõuab ojavust, paremat otjustust, küpsemat teadmist ja jügalvamat kogemust pühakirja õpetamine. Waimulik õpetamine peab mõjuma õpilase otjustuswõimele, ettekujutusele, meeleliigutusele ja jüdamele. Õpetaja peab olema wõimeline õpetama püha tõde niisama hoolikalt ja täpselt kui matemaatikafki. Weel enam: õpilane peab tundma püha sõna wäge, peab jeda nägema ja selle waimule anduma.

See on suur kuritegu õpetaja poolt oma klassile, kui ta püüab õpetada jeda, mida ta täielikult ei tea. Tulemujena järgneb siis eefimuse, ning õpetatud pole midagi. Selline tegewus toob ainult kahtlust ja pilget neilt, kes ettekannet kuulwad. Me wõib-olla ei mõista kõife jeda, mis piibel kirjeldab, kuid me peame olema teadlikud ja selgusel selle üle, mida õpetame. Keegi lasteõpetaja kirjutab:

„Kui õpetad oma lapsele aritmeetikat walesti, siis saab ta selle wea warsti oma peast wälja mingis ärilises läbielus. Õpetad talle walesti maadetaadust, et Kreekamaa jaarestik ajub India ookeanis, siis on eefimuse wäikeste tähendusjega. Kui ja õpetad talle walesti ajalugu, siis on jellel ainult piirut tähtsust, kas ta wõib ütelda dieti, kumb oli enne kas Richard 3-s wõi Henry 8-s. Ükskõik mis ja talle walesti õpetad, jellel kõigel on siiski wäike tähendus wõrreldes waimulikfude asjadega. . . Kaswata oma last nõnda, et tal oleks selge pilk wiimasele ja kõige ülewanale tõele, mis on ilmutatud Jumalast, ja et ta paneks tähele iga Jumalast avaldatud sõna.“

Paigalseismise hädaoht.

On alati olemas oht, et andekad ja hästikogemud õpetajad nõrgendawad oma tegewust hooletuse läbi. Ka aastaid arenenud õpetaja kaotab ära tööwinnu, mõju ja püsivuse, kui ta järjekindlalt ei kaswata ega laienda oma kogemusi ning edukust. Ta wõib hakata niiwõrd lootma oma õpetamise ojavusele ja pikale kogemusele, et ei jatka enam enesearendamist. Kui õpetaja toetub palju oma saawutustele, siis kulutab ta need ära wõi murrab maha. Kristuse kool tähendab kaswamist igale õpetajale ja õpilasele. Kes ei püüa tõsiselt saavutamata ideaali poole, jee läheb tagasi, jett ükski ei jeijsa paigal.

Õppimise hooletusjätumise õnnetuid tulemusi jalgitab meile juhtum ühes haiglas. Seal nimelt ülemarst eksamineeris haigerawijaid. Kõik haigerawijad jeeiti ritta. Nad pidid marsjima ülemarstist mööda, ja wiimane küsis siis igaühelt küsimuse, millele küsitaw pidi wastama jeeisma jäämata ja rida käigus takistamata.

Kea möödudes arst küsis ühest õelt: „Kui palju ja annad strihnini sellele, kellel on rabandus jüdamewea tõttu?“ — „Kolm tera“, kõlas wastus, ja halastajaõde läks mööda. Weidi aja pärast jai aga õde aru, et ta oli teinud huure wea. Kui tuli talle jälle ford mööduda arstist, siis sõnas ta: „Ah härra doktor, ma tegin huure wea! Oleksin pidanud ütlesema üks kolmandik terast.“

„Siig hilja!“ kuuldus wali wastus, „haige juri juba ära.“

Kui tihti peab Suur Arst waatama meie puudulikult ettevalmistatud piüretele ja ütlesema: „Siig hilja — huwi waimulikfude asjade wastu on juba jurnud.“ Ainult piirut hooletust ettewaatamises ja ainult piirut ükskõikust jeejufokawõtmises, ning õpilane mõtleb: „Do, minu õpetaja ei hooli,“ ja usaldus ning huwi waimulikfudele asjadele on jurnatud.

J. Blummer.

Wäljaandja: S. B. Adw. K. Gesti Viit. Toimetuse ja talituse: Merepuiestee 14-a. Tallinn.

Wastutaw toimetaja: M. Bärengrub. Abitoimetaja: S. Bilt.

Tellimishind: Üksiknumber 15 senti, poolaastas 75 senti, aastas 150 senti. Posti jooffew arwe 192.

„Kirjutrükk“, Tallinn, Käuüti 4. 1937.

Hind 15 senti.